

Ο „ΝΟΥΜΑΣ“ ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

Η ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΤΟΥ ΕΙΝΑΙ:
Για την "Ελλάδα" αρ. 10.—Για τη "Εξω-
τερικό" φρ. χρ. 10
10 λεπτά το κάθε φύλλο λεπτά 10

ΠΟΥΔΙΕΤΑΙ: Στα κιόσκια της Πλατείας Συντάγματος, "Ομονοίας", "Πουργείου Οικονομικών", Σταθμού Τροχιοδρόμων ("Ο. Φθαλαμιατρείο") Σταθμού Έποχες Σιδηροδρόμου ("Ομονοία") στο καπνοπωλείο Σαρρή (Πλατεία Στουγνάρα, "Εξάρχεια") και στο βιβλιοπωλείο "Εστίας" Γ. Κολάρου.

"Η συνδρομή του πληρόνεται μπροστά κ' είναι για ένα χρόνο πάντοτε.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

ΚΑΙ

ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΜΥΣΤΙΚΟ

τὸ κρατοῦνε ἀκόμα, γιὰ λόγους Ἐθνικούς, μᾶς ἐμεῖς θὰ τὸ γράψουμε. Οἱ καλές πράξεις δὲν πρέπει νὰ κρατιοῦνται μυστικές. Τὸ ἔναντιο, πρέπει νὰ τελαλίζονται γιὰ νὰ ἐνθουσιάζουν τὸν λαό, γιὰ νὰ παρακινοῦν κι' ἄλλους σὲ μήμσην.

Ἐμάθαμε λοιπὸν—Δευτέρα βράδυ μᾶς τὸπαν τὸ μυστικό—πῶς οἱ βουλευτές μᾶς δὲν θὰ τὸν πάρουν τὸν πρόσθετην ἐπιχορῆγον τῶν 1500 δρ. ή τὸ σωστότερο, θὰ τὸν πάρουν γιὰ νὰ τὸν δώσουν οἱ ἴδιοι, μὲ τὰ χέρια τους, στὸ ταμεῖο τῆς Ἐθνικῆς ἀμυνας.

Νὰ πατριωτισμὸς μᾶς φορά! "Οχι μὲ λόγια, παρὰ μὲ πράγματα! Οἱ βουλευτές ἐσκέφθηκαν σὰν καλοὶ πατριώτες ποὺ εἶναι πῶς δὲν ταιριάζει σὲ τόσο κρίσιμες περιστά-

τῆς πασχαν νὰ ἔξηγήσουν τὴν αἰτία. Καὶ ἄλλο λόγο δὲν ἔβρισκαν, πάρεξ ποὺ ὁ χιλιαρχὸς εἶχε λαβεῖ διατάχην ν' ἀναχωρήσει γιὰ τὴν Κέρκυραν ἢ γιὰ ἄλλο κάστρο, κ' ἐσυμπέραγκαν πούχε περιθετὸν ἡ παραχτήσουν τὴν Κασσώπην στὴν τύχη τῆς, κ' ἐδείλιαζαν ὅλοι. Κ' ἔγινηκε στὴν ἀτυχητὴ χώρα ὥχλαγχωγία μεγαλών: ὁ λαός ἤθελε νὰ παραδοθῇ γιὰ νὰ μὴ χυθεῖ ἀδίκως σικακ, ἀφοῦ ἄλλη σωτηρία δὲν ἔβλεπε. Ὁ ἀξιωματικὸς ἔβρισκε σὲ δύσκολη θέση καὶ γιὰ νὰ ἡσυχάσσει τὸν κόσμον ἱκέρξε, ὅτι τὸ βράδυ ὁ Θεόδωρος θέτουν ὑπίσω, γιατὶ εἶχε πάξι μόνο στὴν Ἡράκλειαν νὰ ἰδεῖ τὴν ἀρραβωνιστικὴ τοῦ. "Η κήρυξη ὅμως τούτη ἐρέθισε" πολλοὶ δὲν ἐπίστεψαν κ' ἔξακολουθούσαν νὰ φωνάζουν γιὰ τὴν παράδοσην: "Ο Φιλόστρατος" ἐλέγαν "εἴναι πρόδοτης τὶ ἔχει νὰ κάμει μ' ἀπότονό στρατηγὸς μᾶς"; ἄλλοι ὅμως ποὺ ἔγνωρίζαν τὴν πειρατεῖαν τὸν ἐλυπηθῆκαν, καὶ μιὰ φωνὴ ἐβγῆκε στὸν κόσμο, ἀσκηρη γιὰ τὸ χιλιαρχό, ποὺ ὑπέροχα χλιδία στέμπατα τὴν ἔσωσιταν. "Ἄχ, κι' ὁ Θεόδωρος ἔχει νὰ κάμει μὲ τοὺς ψευγότοὺς πρόδοτες, καὶ μᾶς ἔφυγε".

"Ο Θεόδωρος" ἔκριζε τ. "Ασκληπιηγένεις χαρούμενη κ' ἔδραμε πέρης δεξιώση του μὲ ἀμέτρητο χάρα.

Κι' ὁ Θεόδωρος ητούν πολὺ σύγκινημένος: οἱ βέρειρι δὲν είχαν πάρει τὴν Ἡράκλειαν κ' ηταν ἄκυρα ἀφ-

στηριγμένος σὰν τὶς σημερινές, νὰ βιζαίνουν δέχως λόγο τὸ Δημόσιο ταμεῖο καὶ νέφαιροιν τὸ μέσον ἀπὸ τὸν κ. Στάπι νὰ δεκαπλασιάζῃ τὶς μεταβοτεις τῶν δασκάλων, ποὺ γίνονται δλες γιὰ λόγους Ἐθνικούς. Ἐχει τόσες δάλλες ανάγκες τὸ Ἐθνος, δχι δημος καὶ σπουδαιότερες ἀπὸ τὶς μεταβοτεις, ὅπετε τὸ Δημόσιο ταμεῖο πρέπει νὰ δυναμωθῇ μὲ κάθε τρόπο γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ τὶς ἀντιμετωπίσῃ παλικαρίσια. Ετοι ἐσκέφτηκαν οἱ βουλευτές μᾶς καὶ εἶπαν:

— Ἀρκετὰ πληρωθήκαμε γιὰ τὰ λόγια ποὺ εἴπαμε καὶ γιὰ τὶς δουλεῖς ποὺ δὲν κάναμε σ' αὐτὴ τὰ Σύνοδο Μένει τώρα μονάχα δ προσπολογισμός. Γιὰ νὰ τὸν περάσῃ κι' αὐτὸν δ Θεοτόκης, εἶναι πρόθυμος καὶ τρεῖς καὶ τέσσερις χιλιάδες στὸν καθένα μᾶς νὰ δώσῃ. Γιλαντόμος δ ἀνθρωπος — μὲ ξένους παράδεις πάντοτε. Μᾶ δὲν τοὺς θέλομε τοὺς παράδεις τους. Τὸν περινάμε καὶ τὸν προσπολογισμὸν σὲ μιὰ δυνά μέρες, κ' ἔτοι τὸν προσθετητικὸν ἐπιχορῆγον τὸ χαρίζομε στὸ Ἐθνος.

Νὰ λοιπὸν ποὺ καὶ τὸ Ἐθνικὸ Λεπροκομεῖο δρούζει νὰ μᾶς θαμπώνῃ μὲ γενναιότερος καὶ πατριωτικώτατες πράξεις. Κρίμη μονάχη ποὺ δὲν εἶναι σπίμερα πρωταπριλία γιὰ νὰ δικαιολογηθῇ δι χονδροειδεστάτην αὐτὴν ψευτιὰ ποὺ γράφομε.

Η «ΚΡΙΤΙΚΗ»

πέπιψε. "Ἴτος βγάλει, μᾶς; εἶπαν, κανένα φυλλάδιο ἄκουμα γιὰ νὰ τελειώσῃ μερικὰ δημοσιεύματά της, ποὺ τάφησε τώρα στὴ μέση, κ' ἐπειτα θὰ κοιμηθῇ κι' αὐτή τὸν Συνόδον αἰώνιο. Κρίμη! Κάτι θέτεις κι' αὐτή στὴν ἀρχή πώς μποροῦσε νὰ κάνῃ, κατὶ ηθελε, κατὶ φωνάδαν πῶς ζητοῦσε, μὲ δυστυχῶς θέτεις ἀπὸ τρία τέσσερα φυλλάδια ἀσχίσεις νὰ παραδέψῃ κ' αὐτή σὲν τὸ καράδι ποὺ βρίσκεται δίχως τιμόνι: μέσα σ' ἀνταρισμένο πέλαγο.

Κι' ἀπὸ τὴν «Κριτική» τὸ τιμόνι εἶλεπε. "Οχι πώς δὲν ηταν ἄξια παιδιά ἐκεῖνοι ποὺ τὴν διευθύναν. Κι' δ 'Αξιώτης, καὶ δ Ακμαλέτη, καὶ παιδιά κ' εἰ δυσ τους. Κ' ἐπούδασαν γερά στὴν 'Ιταλία νὰ συνέτουν μελοδράματα καὶ νὰ διευθύνουν ὄργαντσες, όχι δυώς νὰ διευθύνουν καὶ εἰ 'Ακριτική'. Καὶ γι' αὐτὸν οἱ καημένοι—ἀφοῦ κοντὶ σ' ἄλλα είχανε καὶ τὸ μεγάλο ἐλαττωματικό γιὰ διευθύνης τέτοιου περιοδικοῦ νὰ θυσιάσσονται γιὰ νὰ μὴ γαλονῶν φιλικὰ χατάρια—άντιο νὰ διευθύνουν τὴν «Κριτικήν», διευθύνονταν οἱ ίδιοι ἀπὸ τοὺς συνεργάτες τους. Κ' έτοι έρριξαν τὴν Κριτική τους σακολένα πάνου στὰ βράχια τῆς ἰδεολογικῆς ἀναρχίας καὶ τὴν κατακομπάστικαν.

Λυπηρὸς αὐτός, τὸ ξαναλέμε, γιατὶ καὶ μ' διες τὶς ἀλλεσφεις τῆς ή 'Ακριτικής' κατὶ καλύτερη ἀπὸ τὰ «Πανανθήναια» ητανε καὶ κατὶ σοφαρώτερο κι' ἔξιοπρεπέστερο ἀπὸ τὸν κ. «Ακρίβεια» ητούσε.

τοῦ ή 'Ασκληπιηγένεια.

·Τὶ νέας· ἐπρόσθετε ἐκείνη δικαιουμένη· «οἱ βαρόβαροι ἔφυγαν; τοὺς ἐνίκησες»; Ό χιλιαρχὸς ἐκρέμασε τὸ πρόσωπο· τὶ ἐπρόβηνεν ἀπὸ ἀφτὸν τὸ ἀδύνατο;· 'Αποκρίθη·—»Οι βέρειρι δὲ φεύγουν· ναὶ στὴν χώρας δὲν ἔβαλαν ἀλλα χέρι, μὲ κουρσεύουν τὸ χωρατ' καὶ θὰ ζέρετε βέβηκα ποὺ ἐσίμωσαν ἐδὼ τώρα.» Ηθία, 'Ασκληπιηγένεια, νὰ ίδω ποὺ είστε, νὰ μαθώ τι θὰ κάμετε· ἥμουν στενοχωρέμενος· Πάσι νὰ σᾶς γλυτώσω»;

«Γι' εἴκακι γώ» ἀπολογήθη μὲ πάθεις ἡ νέα· "οό τόπος μου καταστρέφεται καὶ τρόπος δὲν υπάρχει φαίνεται νὰ διωχθοῦν ἐδώθες. 'Αχ τὸ καύμένο τὸ νησίς πόσης ὑποφέρεται. Καὶ οἱ κάτοικοι δὲν πολεμοῦν τοὺς κάνουν τότο. Τὰ λειβάδια είναι, ἔρημα, δὲ κόσμος ἐπηρεά τὸ ὄρη, ἀλλοι οὐτοτάζονται καὶ ὑποφέρουν καθέ τι· γιὰ τὸ νησίουν τὴν ζωὴ χάρισμα. 'Απὸ τὰ χτές μᾶς λέγουν, ἀνεβαίνουν οἱ βέρειρι καὶ στὰ βουνά μας· ποὺ θὰ δώσεις ὅλος ἀφτὸν δὲ κόσμος»;

·Μὰ γιατί, 'Ασκληπιηγένεια, δὲν ἐπρολάβετε ἀλλοι νὰ φυλαχθῆτε, ως σᾶς ἐσυμβούλεψας»;

·Τὶ πειράζει; "Ηιουν βέβηκη ποὺ θὰ τοὺς ἐνικοῦσες. Τώρας καὶ νὰ ζήλελαμε τρόπος δὲν είνε. 'Απὸ τὰλλο μέρος τοὺς βουνούν ἀλλοι τόσοι βέρειρι δέρνουν τὸν τόπο καὶ η Κόρκυρα στρατὸ δὲν ἔχει γιὰ νὰ τοὺς πολεμήσει. 'Ο αὐτοκράτορικὸς στόλος φωνεται ἐπουτίστη κ' ἔκετνος, οἱ θαλασσεῖς είνε γιομάτες πλοια τοῦ Τω-

ΤΟ ΦΡΑΓΚΟ

δος πάξι καὶ κατεβάνει καὶ σ' λίγο θὰ ἔξετελιστῇ τόσο ποὺ κ' η χαρτινή δραχμή μας, η βρωμάζει κ' η κουρελικαμένη, θὰ τὸ περιφρονῇ.

·Τὶς ὄψονται ποὺ τὸ καταντησαν ίται. Μὲ περισσότερο ἀπ' δλοις ἀς δψυνται οἱ ἔμποροι ποὺ ἐνῷ ἀκριβείουν τὶς πρχγμάτεις τους μόλις τὸ φράγκο ἀνεβῇ ἵνα τέταρτο τοῦ λεπτοῦ, τόρα ποὺ κατρακυλάζει καθέ μέρα στὸν κατάφορο, κρητούν τὶς ίδιες τιμές μὲ τὴν πρόρχηση πῶς εἶχαν χρονίσει ὅταν τὸ φράγκο βρισκόταν στὶς δόξεις του.

·Τὸν παρατήρηση αὐτὴν τὴν κάνει σήμερη δλος δ κόσμος, γι' αὐτὸν καὶ μεῖς τὴν γράφουμε. Γιὰ πανένχ δλο λόγο.

Η ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

τοῦ κ. Ιουλίου "Εστίλιν μεταφρασμένη ἀπὸ τὸν ποιητὴ κ. Κ. Χατζόπουλο (Πέτρο Βασιλεικὸ) θάναι η καινούρια ἐπιφυλλίδα μας ποὺ θρησκίη ἀπὸ τάλλο φύλλο.

·Τὶς «Ιφιγένεια» εἶναι δρᾶμα σὲ τρεις πράξεις γραμμένο γερμανικά, μ. "Ελληνικὴ ύποθεση, ἔγγηκε δὲ τελευταῖς σὲ βιβλίο, ἀφοῦ πρῶτα δημοσιεύτηκε στὸ «Magasin für Litteratur» τὸ ἀρχαιότερο κ' ἔνα ἀπὸ τὰ ἐπισημότερα Γερμανικά περιοδικά.

·Ο κ. "Εστίλιν, ποὺ ήταν ως τώρα γνωστὸς ως λυρικὸς ποιητής, διηγηματογράφος καὶ κριτικός, μὲ τὴν «Ιφιγένεια» του—ή ὅποια δημοσιεύτηκε ἀμέσως ὑπερ· ἀπὸ τὸ μυθιστόρημα του «οἱ Δημιουργίες»—ἔγκαινιάσει τὸ δραματικό του στάδιο στὸν φιλολογικὸ κόσμο τῆς Γερμανίας.

·Τὸ πρῶτο αὐτὸν δρᾶμα τοῦ "Ελληνα τὴν κατανωγὴ συγγραφέα ἐχαραχτηρίστηκε ἀπὸ τὸν Γερμανούς κριτικούς ως ἔργο γνησίου ποιητῆς, γεμάτο ζωή, ἀπὸ κατένα πού σπάνια γράφονται.

Τὰ θαλάσσωσε ὅμως κ' ὁ μακαρίτης μιὰ φορά, σταν δῶ καὶ δυὸς χρόνια ἀνακατεύτηκε στὸ γλωσσικὸ Σήτημα μὲ τὰ περίφημα ἔκεινα δέρματα του στὴν «Ἀκρόπολη» ποὺ τὰ ὑπόγραψε μὲ τὸ ψευτόνομα «Δῆμος ὁ Ἐμπειρικός».

«Οσοι τὰ διάβασαν τότε ὄμολόγησαν πώς δὲν ταίριαζε στὸν Καραμήτεκ τόση σχολαστική στενοχεφαλίδι.

Ο ΑΓΩΝΑΣ

ποὺ μὲ τόση λύσσας ἔγινε γιὰ τὴν ἔδρα τῆς Ηαιδιοτρικῆς—ἀγῶνας περισσότερο γκραβαρίτικος παρὰ ἐπιστημονικός—εἶγε καὶ τὴν καλή του ὄψη, ἀφοῦ ἀπόνω στὴ βράχη του ἀκούστηκαν καὶ δυὸς ἔξυπναδες ποὺ αὐτὲς καὶ μόνες ἔφερον τὴν κοινὴ γνωμὴν μὲ τὸ μέρος τοῦ κ. Μαχλαντρίνου, δῆπος ἡ ἐπιστημονικὴ του ἔξια ἔφερε μὲ τὸ μέρος του τὴν πλειονόψην τῶν καθηγητῶν τῆς Ἰατρικῆς.

Μπόριπες κ' οἱ δύο καταστρεπτικῶτατες. Τὴν πρώτη τὴν ἔριξε καποῖος ἀνώνυμος—τόνομος του δὲ εἴναι γνωστότατο μᾶς δὲν συμφέρει νὰ τὸ φανερώσουμε—ποὺ βάρτισε τὴν ἔδρα τῆς Ηαιδιατρικῆς, ἔδρα τῆς Παπαδιατρικῆς γιατὶ τρεῖς παπαὶ—οἱ κ. κ. Ηαπαθεσίειον, Ηαπαγιάννης καὶ Ηαπαπαγιώτου—έσυμμαχοιςαν γιὰ τὴν καταλάθουνε. Καὶ τὴν δεύτερη μπόριπα τὴν ἔριξε ὁ ἔδιος ὁ κ. Μαχλαντρίνος ποὺ ὄντυχες σὲ μιὰ ἔξυπνη, καὶ πειστικῶτατη διατριβὴ του, τὸν κ. Ηαπαθεσίειον, «Φλορίζει τῆς Ηαιδιατρικῆς» ἀπὸ τὴν ἀνάποδη ὅμως, γιατὶ δὲ κ. Ηαπαθεσίειον τώρα τελευταῖς «τὴν μίσην ὑπερβάσης τοῦ βίου ἥλικιαν» ἐπεδόθηκε σ' αὐτὸν τὸν κλέδο.

Ο κύριμος ἔγειτας καὶ μὲ τὶς δύο αὐτὲς ἔξυπνδες κ' ἔτσι καὶ σοφὴ Ηαπαθεσιανὸρια ἔμεινε στὰ κύρια τοῦ λουτροῦ.

ΕΝΑ ΒΡΑΔΥ

τὴν περισσέμενη βδομάδα, γιὰ νὰ ξεσκάσουμε, καθήσαμε κ' ἔγραψκμ' ἔνα γράμμα στὴν «Ἐσπερινή». Τὸ ὑπογόρεψε δὲ Βουτιερίδης, τόγραψ' ἔνας συνεργάτης μας καὶ τὸ πωρὶ ἐστάθηκε τὸ γράμμα στὸ γραφεῖο τῆς Ηανεθνικῆς αὐτῆς ἐφημερίδας, μὲ τὴν ὑπογραψή «ἔνας συνταξιούχος διοικητικὸς ὑπόλιθος».

Μέσα στὸ γράμμα ἰερίζαμε τὸν «Νουμέ», τὸν ἀποκαλούσαμε προδοτικὸ ωπαρόρυπλο καὶ ζητούσαμε νὰ ἐνεργήσῃ ἡ σεμνὴ ἐφημερίδα τοῦ κ. Ιαννινού νὰ μᾶς φυλακίσουν γιατὶ ἐδημοσιεύσαμε «ἐν ε-

χε καταντήσει λυπητερὴ ἐρημια.

Ἐπερπάτησαν ὥρα καμπόστη καὶ πρὶν τοῦ βουνοῦ τὸ γύρισμα τοὺς κρούψει τὴν «Ηραίδα», κ' Ἀσκληπιηγένειος ἔγρισε νὰ τὴν κοιτάξει, κ' εἶδε τὸ σπίτι της νὰ κοιτάσῃ. Τότες δάκρυα πολλὰ ἔβγικαν ἀπὸ τὰ μάτια της, ἔκλαψε τὴν καταπτροφὴ ἀπὸ τὰ πρόμαστα ἔκεινα ποὺ ἀπὸ τὰ μικρά της χρόνια ἀγαποῦσε· Ἀργὲ πρὸς τὸ πόγιωμα ἀντίκρυσαν τὴν μικρὴ χώρα μὲ τὰ λευκὰ σπίτια της, μὲ τοὺς μαρμαρένους ναούς της, καὶ φλέποντας μέσα σ' δλγν ἀφτέν τὴν ἐρήμακη τόπον κατοικημένον αἰστανθῆκαν ἐλάσφωση. Μὰ στὴν θαλασσα μπρὸς στὸ λιμάνι ἦταν οἱ καραβέλλες ποὺ ψηλάθεις ἐφοινόντων μικρές, κι' ὁ Θεόδωρος μὲ τὴν πομπή την.

«Πολεμοῦν στὴν Κασσώπη».

«Ἐφτασαν βράδυ· οἱ πόρτες ἦταν κλεισμένες· μὰ δὲ θεόδωρος ἔκαψεν ὑ' ἀνοίκουν δίνοντας τὸ σύνθημα. Βαθύρια ἀνθρώπων ἀκουστούν ἀπὸ τὴν χώρα, κι' ὁ δέκαρχος ποὺ ἐφύλασε δέρου ἐχαρέτισε εἶπε.

«Ο στόλος ἔσαναφένη καὶ δὲ φεύγει».

«Τὸ ζέρων» εἶπε σκεπτικὸς ὁ Θεόδωρος.

«Καὶ σ' ἔζητούσαν· καὶ χώρα εἴναι ἀνταριασμένη».

«Ο Φιλόστρατος ὡς τόσο, καὶ ν. Ἀσκληπιηγένειος εἶχαν πετέψει ἀπὸ τὸ δέρμα καὶ τάχαν ἀφίσει στοὺς δούλους ἦταν φονισμένοι ἀπὸ τὰ σοβαρὰ νέα ποὺ εἶ-

δει ἐπιφυλλίδος (!!!)» ἔνας αἰσχρούργημας τοῦ Λόγγου δηλ. «τὸν Δάφνη καὶ τὴν Χλόην».

Τὰ γέλια ποὺ κάναμε δὲν περιγράφονται. «Οταν μαδισταὶ φτάσαμε στὸν ἐπίλογο, καύελπιστω ὅτι ἡ θητικὴ σας ἐφημερίς θὰ καταδεῖξῃ εἰς τὴν δικαστικὴν ἀρχὴν τὸ καθήκον της καὶ θὰ εὑρη ἡ κοινωνία ἡθικὴν ικανοποίησιν» δι Βουτιερίδης ἐπεσες ζερὸς ἀπὸ τὰ γέλια κι' ἡ πέννα τινάχτηκε στὸ ταβάνι ἀπὸ τὸ φέλο ποὺ τόγραψε.

Πέρασαν μέρες καὶ τὸ γράμμα δημοσιεύτηκε μέσα στὸ φύλλο τῆς περισσέμενης Τρίτης. «Ο συνταξιούχος διοικητικὸς ὑπόλιθος» ἔγινε εἰς τακτικὸς ἀναγνώστης» καὶ ὁ κ. Μπενῆ Ψαλτῆς, ποὺ θάχηρ διασέπει τὸν Λόγγο, πούνοι μεταφρασμένος σ' ὅλες τὶς γλώσσες τοῦ κόσμου καὶ ποὺ μπορεῖ γιὰ τὸν διαβάσην κι' ὁ κ. Γιάνναρος χωρὶς νὰ παθῇ τίποτα, θὰ καταδιώξῃ τὴν «Ἐσπερινή». γιὰ τὴν ἀνοησία της. Τῆς ἀξίας.

ρησεῖσταν τοῦ ζητοῦν μὲ μπιλιατάκια τὴν συνεργασία του.

«Ο συνεργάτης μας καὶ μεταρραστής τοῦ «Ἄλεα κ. Ζήτημας Σίδερης» βγῆκε βουλευτής στὴ Χώρα τῆς Σάμου.

— Είναι ἀπὸ τοὺς λίγους Κυβερνητικούς ποὺ ξέργαν τὴν φοβερή πανολεθρία.

— «Ο Δ. Ταβουλάρης, δὲν πάλληλος δηλ. ποὺ ἐπρόσφερε τὸ μισό μιστό του γιὰ τὸ ταμείο τῆς Εθν. «Αμυνα, ἐπαύθηκε προχτές ἀπὸ τὴ θέση του.

— «Η Κυβέρνηση τὸν ἐπεψε γιὰ νὰ τοῦ ἀπόδειξῃ πὼς δὲν ἐπιτρέπεται σ' ἓνα φτωχὸ ὑπάλληλο νάργη τὸ μισό ψωρομιστό του στὸ «Ἐθνος» ζταν οι «Ύπουροι», κι' οι ἀνωτέροι τοὺς ἀκόδια, τραβοῦν διάληκρο τὸν λουφέ.

Ο ΙΔΙΟΣ

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙΑ

11

ΑΛΛΟΙ ΣΤΘ ΔΡΟΜΟ ΣΟΥ...

«Άλλοι στὸ δρόμο σου
Λουλούδια ἀπλάνουν,
Άλλοι στὴ θύρα σου
Φρηνοῦν καὶ λύνουν.

Στολίδια ἀρίφρητα
«Ἐνας σοῦ φέρει,
Άλλος ἀμέτρητα
Φιλά σοῦ στέρει

Όλοι τρελλάθηκαν
«Ἄπ' τὴ λαχτάρα,
Όλοι γυρίζουν
Μὲ τὴν κιθάρα

Στὸ περιβόλι σου,
Στὴ γειτονιά σου,
Τὴ διαλαήσανε
Τὴν διοργάνη σου.

Μὰ δού, μικρούλα μου,
Άλλον 'ναι δ νοῦς σου,
Άλλον τὰ δινέρατα
Τὸν λογισμό σου.

Πατὶ σὰν κοίταξες
Τὸ πρόσωπό μου
Τὸν πόνο μάντεψες
Τὸ μυσικό μου.

Α. Ε.

χαν ἀκούσει.

«Πηγαίνουμε σπίτι» εἶπε ὁ Φιλόστρατος «τέτοιον ώρα κανεὶς δὲ θὰ μᾶς γνωρίσει».

Κι' ἀφίσαν τὸ Θεόδωρο, ποὺ ἔκινησε κ' ἔκεινος μὲ τοὺς καθαλλορέους του πρὸς τὴν χώρα. «Ολος ὁ κόσμος ητούν στὸ πόδι· ὅλοι ἔθρησαν κ' ἔκλαψαν. Στὴν πλατεῖα τοῦ πρωτώρου τόπου γέρασε στὸν καθαλλορέος μὲ δυσκολίας κανεὶς ὅμως δὲν ἐπρόσεξε στοὺς καθαλλορέους, γιατὶ συχνὰ ἐπιγιονοεργάντων τάλογοι. Οι ἔχτροι τοῦ Θεόδωρου ἐμεγαλοφωνοῦσαν καὶ τὸν ἔβριζαν φανερὰ κ' ἐρέθιζαν τὸν κόσμο ποὺ διπύροτουν ἀπελπισμένος γιὰ τὴ μελαμένη, καταστροφή. Οι στρατιώτες εἶχαν ἀρνηθεῖς νὰ παραδώσουν τὴν χώρα, καὶ καθένας ἔγνωριζε τὶ τὴν ἀνέμενε. Κ' ἐσπερνότουν καθεὶς στιγμὴ μίσι εἰδούση, τραμέρτη πόντον, ποὺ ἐμεγαλώνει τὴ στενοχώρια.

«Οι βορβόροι εἶχαν ρίξει βόρειες». «Τὸ καίστρο εἶχε λίγα πολεμοφόδια».

Μὰ ζάφινος ἔνγητης φωνή, τρόμου ἀπὸ τὸ θυμωτὸν όχλο, γιατὶ ἔγγικε ἀκουσματικὰ πᾶς ἀσκέρι μεγάλο ἀπὸ τὴ ζητοῦσα τὸ μέρος εἶχε τὴν Κασσώπη, κ' ἐστιούσε τὸ τσατήριο του ζωγραντα στὰ τειχιστά. Τὴν στιγμὴν ἀφτέν τὸ Θεόδωρος ἐφανερώθησε σ' ἓνας συνταξιούχος διπύροτος τοῦ ιππικού πετρέλαιος τοῦ πρωτώρου, ἔγγηκε δραματωμένος κ' ἐπλήγωσε τοὺς τολμηρότερους πούγαν καρυές τὴν ἀρχὴν της ρίζης καὶ τότες τοῦ λαοῦ τὸ κύμα ἀντιμαστήσαντος πρὸς τὸν θεόδωρο, γι' ἀφτὸν ἐπῆγε στοὺς Φιλόστρατον· θάνατον καὶ σύγνεφο πέτρες ἐπέταξε, κι' ἐπλήγωσε

τάλογος του κ' ἔκεινον. Τότες τὸ ζτι τοῦ χιλιαρχοῦ ἐσηκώθη στὰ πισινὰ πόδια πάνου ἀπὸ τὰ κεφάλια τοῦ κόσμου καὶ τὸ πλήθιος μαθητημένο νὰ ὑποτάξεται ἔκοψε τόπο κι' ἀφήκε ἀνοιχτὸ τὸ διάβα πρὸς τὸ παλάτι. Εἴκετε ἐμπήκε ὁ Θεόδωρος κ' ἔδραμεν δῶλοι κατέποι του βογγώντως σὲν ὡργησμένη θαλασσα, βρίζοντας πάντα σφευγούντος πέτρες στὰ παραθύρα. — «Προδότη, προδότη» τούλεγαν «τοὺς ἔφερες, γιὰ νὰ γλυτώσεις ἐπὺ καὶ ἡ ἀγαπητικὰ σου».

Μὰ ζάφινος ἔνγητης φωνή, τρόμου ἀπὸ τὸ θυμωτὸν όχλο, γιατὶ ἔγγικε ἀκουσματικὰ πᾶς ἀσκέρι μεγάλο ἀπὸ τὴ ζητοῦσα τὸ μέρος εἶχε τὴν Κασσώπη, κ' ἐστιούσε τὸ τσατήριο του ζωγραντα στὰ τειχιστά. Τὴν στιγμὴν ἀφτέν τὸ Θεόδωρος ἐφανερώθησε σ' ἓνας συνταξιούχος τότες καὶ ἀπὸ τοὺς λίγους ἀνθρώπους, ποὺ ἐφύλασε τὸ πρωτώρῳ, ἔγγηκε δραματωμένος κ' ἐπλήγωσε τοὺς τολμηρότερους πούγαν καρυές τὴν ἀρχὴν της ρίζης καὶ τότες τοῦ λαοῦ τὸ κύμα ἀντιμαστήσαντος πρὸς τὸν θεόδωρο, γι' ἀφτὸν